

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 138/22
14.4.2022. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Сања Агатоновић, као судија појединац, у поступку предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из Куле, Маршала Тита 266/а, ради заштите права на суђење у разумном року, решавајући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 П 8/22 од 4.3.2022. године, донео је дана 14.4.2022.године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Вишег суда у Београду Р4 П 8/22 од 4.3.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 П 8/22 од 4.3.2022. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован приговор подносиоца ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж 8542/20. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка.

Благовремено изјављеном жалбом предлагач је првостепено решење побијао из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20) у вези са чланом 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку и у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Сходно члану 16 став 4 у вези са ставом 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року о изјављеном редовном правном леку поднетом сходно члану 14 став 1 у вези са чланом 15 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, о жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова у суду.

Испитујући правилност побијане одлуке сходно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, Апелациони суд је сходно члану 18 став 2 у вези са ставом 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року оценио да жалба предлагача није основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 - 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека побијане одлуке је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, тако да се она неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Из образложења побијаног решења следи да је поступак покренут тужбом поднетом дана 17.5.2019. године у предмету Првог основног суда у Београду П 11173/19, да је првостепена пресуда донета дана 6.2.2020. године, да је отправљена дана 26.2.2020. године, да су против првостепене пресуде парничне странке изјавиле жалбе дана 12.3.2020. године и дана 18.3.2020. године, да је предмет достављен Вишем суду у Београду дана 24.6.2020. године, ради одлучивања у другостепеном поступку, а да одлука по жалби није донета до подношења приговора (29.12.2021. године).

Имајући у виду изложено, у складу са чланом 10 став 2 у вези са чланом 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року првостепени суд је оценио да се с обзиром на околности конкретног случаја има сматрати да је дужина трајања целокупног поступка у оквиру разумног рока за одлучивање, код чињенице да се не ради о хитном поступку и да се морају имати у виду објективне околности током 2020. године и 2021. године у условима пандемије, а да је поступак пред првостепеним судом трајао девет месеци, док је целокупни поступак од подношења тужбе до подношења приговора трајао две и по године, због чега нема места приоритетном поступању суда, па је одбио као неоснован приговор ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж 8542/20.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је своју одлуку детаљно и аргументовано образложио, дајући разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Одредбом члана 1 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да је сврха овог закона да се предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва и другог државног органа, природа и врста предмета и суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка,

посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Одредбом члана 32 став 1 Устава Републике Србије прописано је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Разумни рок је оптимално потребно време да би се одлучило о неком праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност и странка имала сазнање о томе да ли јој то право припада или не, чиме се постиже правна сигурност.

Дужина разумног трајања парничног поступка је релативна категорија која се односи на прихватљив период времена потребног да се расправе сви аспекти конкретног случаја и донесе правилна одлука о праву странке.

Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева да дужина трајања судског поступка представља полазну основу, што даље значи да ради оцене да ли је дошло до повреде права на суђење у разумном року треба утврдити и остале чињенице од којих зависи та оцена.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе неосновано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права, конкретно одредбе члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року и на недопуштено дуго трајање другостепеног поступка по жалби, с обзиром да законом прописани рок у којем другостепени суд треба да одлучи о жалби странке представља инструктивни рок за суд, који је дужан да поштује редослед при одлучивању, као и да предност да хитним предметима, што указује да непоштовање рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном случају. Непоступање суда по инструктивним роковима не доводи аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољава одвојено посматрање тога рока у односу на целокупни поступак, а у конкретном случају целокупни поступак (првостепени и другостепени) траје око две и по године, што се може сматрати да је дужина трајања целокупног поступка у оквиру разумног рока за одлучивање, имајући у виду и праксу Европског суда за људска права прихваћену у пракси судова у Републици Србији да до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању (став 36 пресуде ЕСЈП од 8.12.1983. године у предмету Прето и други против Италије, број представке 7984/77).

Правилном применом члана 153 Закона о парничном поступку првостепени суд је одлучио о трошковима поступка.

На основу свега изложеног, сходно члану 401 тачка 2 Закона о парничном поступку у вези са чланом 18 став 1 и 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у првом ставу изреке овог решења.

Имајући у виду да жалба предлагача није усвојена, сагласно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку одбијен је као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке овог решења.

С у д и ј а
Сања Агатоновић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба
(члан 21 Закона о заштити права на суђење у разумном року).

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић